

דברי תורה

מאת נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו בסעודה שלישית פרשת כי תשא (פרה) תשפ"ג לפ"ק

יוצא לאור ע"י מכון מעדני מלך וויען - גליון אלף שנ"א

העיד עליו הכתוב שלא גידלו עד שבא מעשה הזה], אמר רבא אחר שברא הקב"ה רפואה למכה [העתידה לבוא לאחר זמן], דאמר ריש לקיש אין הקב"ה מכה את ישראל אלא אם כן בורא להם רפואה תחילה, שנאמר (הושע ז-א) כרפאי לישראל [ואחר כך] ונגלה עון אפרים [על ידי מכה שאני מביא עליהן], אבל אומות העולם אינו כן, מכה אותן ואחר כך בורא להם רפואה, שנאמר (ישעיה יט-כב) ונגף ה' את מצרים נגוף ורפוא ע"כ. וביארו המפרשים (עיין בית יצחק שם) דאם הרפואה קודמת להמכה, אז הרפואה מתקיימת יותר, ומתרפא לגמרי שלא ישאר רושם, וזהו המעלה בבני ישראל שמקדים הרפואה קודם המכה (וכמו שדברנו בפרשת תרומה העל"ט).

ומעתה אם היה דוד המלך מתחיל באות נו"ן תחלה, שיש בה מפלתן של ישראל, ואחר כך היה אומר סומך ה' לכל הנופלים, הרי הרפואה באה אחר המכה, ואין הסמיכה מתקיימת כל כך. על כן השמיט הנפילה עד שהזכיר תחלה הסמיכה, ורק אחר זה הזכיר הנפילה, סומך ה' לכל הנופלים, שמקדים ה' הרפואה קודם המכה, ואז הסמיכה בתוקפה. אך מנא ליה לדוד המלך דבר זה שבישראל הקב"ה מקדים הרפואה קודם להמכה, הלא יתכן שמה שאנו רואין רפואות וישועות, באה זאת רק לאחר המכה. ועל זה אמר שסמכה ברוח הקודש, שראה איך שלכל הנפילות יש סמיכה מקודם הנפילה, ועל כן אמר סומך ה' לכל הנופלים.

וכמו כן בעון העגל, הקדים ה' הרפואה קודם המכה, וכתבה תורה התיקון של מחצית השקל קודם שיוכיר העון, שהקב"ה ברא התרופה שהוא עוד קודם שחטאו ישראל, שתהא הרפואה קודם המכה, ותהא הרפואה מתקיימת שפיר (ועיין ברבינו בחיי ריש פרשת תרומה כה-ו).

קרינו היום חוץ מפרשת השבוע גם פרשת אדומה, שהרתן של ישראל, וגם אנו עומדים בשבת אחר ימי הפורים, שבה מתעלה עבודת ימי השבוע העבר, ונראה לשלב שלשה ענינים הללו בחטיבה אחת.

הפרשת מתחלת, זה יתנו כל העובר על הפקודים מחצית השקל בשקל הקודש וגו' לכפר על נפשתיכם (ל"ג). ואיתא בירושלמי (שקלים ב-ג) למה מחצית השקל, רבי יהודה ורבי נחמיה, חד אמר לפי שחטאו במחצית היום (בחטא העגל, וכמו שנאמר (לכ-א) וירא העם כי בשש משה וגו', ואמרו חז"ל (שבת פט.) אל תקרי בשש אלא בא שש), לכן יתנו מחצית השקל. וחד אמר לפי שחטאו בשש שעות ביום, יתנו מחצית השקל, דעביד שיתא גרמיסין ע"כ. והיינו שמצוה זו באה לתיקון החטא העגל. ולכאורה יש להבין דאם כן הוי ליה להקדים תחלה בתורה פרשת חטא העגל, ושוב יבוא פרשת מחצית השקל לכפר, ולמה הקדימה תורה מצות מחצית השקל.

ונראה דאיתא בגמרא (ברכות ד:) אמר רבי יוחנן מפני מה לא נאמר נו"ן באשרי, מפני שיש בה מפלתן של שונאי ישראל, דכתיב (עמוס ה-ב) נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל. אמר רב נחמן בר יצחק אפילו הכי [אף על פי שהפטיק נו"ן מפני נפילה שבה ולא אבה לרמוזה], חזר דוד וסמכן ברוח הקודש [חזר ורמזו סמיכת הנפילה תיכף לה], שנאמר (תהלים קמד-יד) סומך ה' לכל הנופלים ע"כ. ויש להבין כיון דמוכיר הסמיכה להנופלים, אם כן היה יכול לומר פסוק בנו"ן, שהרי תיכף אחר זה סמכה ברוח הקודש שנאמר סומך ה' לכל הנופלים. והרי גם שם מזכיר הנפילה בפירוש, אלא שסמכה בסומך ה' לכל הנופלים.

אך הענין הוא, דאיתא בגמרא (מגילה יג:) אחר הדברים האלה גדל המלך אחשוורוש את המן (אסתר ג-א). אחר מאי [בתר בגתן ותרש כתיב, וקא בעי הש"ס אחר מאי, מה

ובגמרא (שם יג:) אמרו עוד, אמר ריש לקיש גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם, שעתידי המן לשקול שקלים על ישראל, לפיכך הקדים שקליהם לשקליו, והיינו דתנן (שקלים א-א) באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הכלאים ע"כ. והיינו שהמחצית השקל הגינה גם נגד גזירתו של המן להנצל משקליו ששקל על ישראל. ויש להבין למה תיאר כאן את הקב"ה בתואר 'שאמר והיה העולם', ולא בתואר הקב"ה או בורא עולם, אלא שהאריך לפני מי שאמר והיה העולם.

ומצינו בבריאת העולם שנברא באתא קלילא, וכמאמרם (מנחות כט:) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם (בראשית ב-ד), אל תקרי בהבראם אלא בה"א בראם, הוי אומר העולם הזה נברא בה"א ע"כ. ויש להבין הענין שמכל האותיות נלקח אות ה' דייקא וברא בו העולם.

*

ונקדים עוד כמה דקדוקים הנוגע לפרשת פרה אדומה, וגם למגילת אסתר. מצות פרה אדומה היא, ויקחו אליך פרה אדומה תמימה וגו', ושרף את הפרה לעיניו וגו' על פרשה ישרוף וגו', ואסף איש טהור את אפר הפרה וגו', ונתן עליו מים חיים אל כלי (במדבר ט-ב). וברש"י פרה אדומה, משל לבן שפחה שטינף פלטיין של מלך, אמרו תבוא אמו ותקנח הצואה, כך תבוא פרה ותכפר על העגל ע"כ. וצריך ביאור דלכאורה אינו דומה, דהתם בן השפחה קטן הוא ואי אפשר לו לקנח צואתו, על כן קורין את אמה. אבל כאן הלא יכולין להביא את עצם הפר לקנח את צואתו, ויביאו פר אדום לכפר על העגל, ולמה מביאין פרה, אשר אין שום קרבן של בקר באה נקבה. וגם להבין למה תלוי הכפרה בשריפה גם עם פרשה, ושוב ליטול אפר, ולערבו עם מים.

וגם במגילת אסתר ישנם דברים שצריכין ביאור, שאסתר ביקשה מהמלך לבוא אל המשתה עם המן (ה-ד), וכאשר שאל אותה אז בקשתה, ביקשה משתה עוד הפעם למחר, ואז אעשה כדבר המלך (ה-ה). ויש להבין למה איחרה בבקשתה עד למחר, ומה תרויח ביום השני יותר מהמשתה ביום הראשון. ובילקוט (אסתר תתרנו) מה ראתה לומר מחר, אלא שכל זרעה של עמלק למדים ליפול למחר, וכן הוא אומר (שמות יז-ט) ומחר אנכי נצב על ראש הגבעה ע"כ. וגם זה צריך ביאור למה הם נופלים רק למחר.

וכמו כן בישועתן של ישראל, אחר שהרגו היהודים באויביהם ביום שלשה עשר, ביקשה שוב ינתן גם מחר ליהודים אשר בשושן לעשות כדת היום (ט-ג), ולא היה די לה יום אחד, אלא ינתן גם מחר. ומהו הלשון לעשות 'כדת היום'. ושוב בקביעת ימי הפורים קבעו כימים אשר נחו בהם היהודים, שני ימים, יום י"ד ויום ט"ו, שלא מצינו כזאת בשאר קביעות חגים יום אחר יום.

גם להבין הישועה שנעשה על ידי העץ דייקא, שאמרו לו יעשו עץ גבוה חמשים אמה (ה-יד), לתלות את מרדכי עליו, ובזה הכין תליית עצמו, הנה העץ אשר עשה המן למרדכי עומד בבית המן וגו', ויאמר המלך תלוהו עליו (ט-ו), ותלו אותו על העץ אשר הכין לו. – גם מה שאמר אחשוורוש להמן, הכסף נתון לך והעם לעשות בו כטוב בעיניך (ג-א). ובתוספות (מגילה יג:) גימטריא דהכסף עולה הע"ץ, רמז לו שיתלה עליו ע"כ. ויש להבין הקשר של הכסף נתון לך, שזוהו העץ שיתלו אותו.

ומצינו עוד במגילת אסתר, שאמר הכתוב, ובבואה לפני המלך אמר עם הספר, ישוב מחשבתו הרעה אשר חשב על היהודים על ראשו, ותלו אותו ואת בניו על העץ (ט-כד). והנה ידוע מהמדרש (אסתר ג-ג) דכל מקום שנאמר המלך סתם קאי על הקב"ה, ואיך יתפרש לפי זה תוכן הכתוב שאמר הקב"ה לאסתר.

ובגמרא מצינו שכשנכנסה אסתר לאחשוורוש התפללה (מזמור כב בתהלים), למנצח על אילת השחר, א-לי א-לי למה עזבתני וגו', אלקי אקרא יומם ולא תענה וגו' (מגילה טו, יומא כט.). ויש להבין תוכן התפלה הנוגע לענינה.

גם להבין מה שאנו קורין את ימי השמחה בתואר 'פורים' על שם הפור (ט-כו), שרומז על הצדה של גזירת המן שהפיל פור לאבדם, ולא קורין אותו בשם הרומז על הגאולה. וגם להבין מה שתיבת 'פורים' נכפל חמשה פעמים במגילה.

*

ונראה בביאור הדברים, על פי מה שכתוב בבני יששכר (כסלו ד-קו, אדר ג-ז), ושורש הדברים הם מכתבי האר"י, כי יש חמש גבורות, והם מאותיות מנצפ"ך שהם כפולות בא"ב (וזה"ק ח"א קא.), שעולה כמספר פ"ר דינים. והנה כאשר נחלק הה' גבורות של ה' אותיות הנ"ל למספר שוה, הנה מספר כל גבורה בגימטריא נ"ו, ה' פעמים נ"ו בגימטריא פ"ר. והוא סוד ה' פעמים נ"ו שבויהי נועם (תהלים צ-ז), סמוך לשיר של פגעים, להמתיק כח הגבורות, והם אלקיניו עלינו ידינו עלינו ידינו. ונמתקים הם בהוספת א' לכל אחד, נגד אלופו של עולם, והוא בגימטריא ז"ן, שניתוסף על כל גבורה (שהוא נ"ו) מספר א'. והמתקתם על ידי שמות החסד והרחמים, היינו א"ל הוי"ה בגימטריא ז"ן. וזהו פירוש הכתוב (שם קיח-כו) א"ל הוי"ה ויאר לניו, היינו שמות א"ל הוי"ה מספרם ז"ן מאירים לאתוון נ"ו (והלמ"ד מתפרשת בשימוש). ולפי זה בהמתקתם מתהווה מן פ"ר פרה ע"ש.

והנה כתיב בראשית ברא אלקים (א-א). וברש"י ולא נאמר ברא ה', שבתחלה עלה במחשבה לבראתו במדת הדין, ראה שאין העולם מתקיים, הקדים מדת רחמים

פ"ר דינים של מנצפ"ך, דתיבת שופ"ר מורכב מאותיות פ"ר ש"ו, דהפ"ר דינים נהפכו מתוקים כדבש בסוד ב' אותיות הנשארות מן שופ"ר, שהם ש"ו בגימטריא דב"ש ע"ש.

וכיון שהפרה אדומה באה להמתיק הדינים של חטא העגל, על כן נצטוו ושר"ף את הפרה, שיש בו אותיות פ"ר דינים, וההמתקה של דב"ש אותיות ש"ו (כי תיבת ושר"ף יש בה אותיות שופ"ר), וגם צוה על פרש"ה ישרוף, שזה גם כן עולה כמספר פ"ר ודב"ש. ואחר השריפה באה מצותה ואסף איש טהור את אפ"ר הפרה, שנעשה בזה המיתוק שניתוסף לכל החמש גבורות אות א', שזה נרמז בתיבת אפ"ר. ושוב אמר ונתן עליו מים חיים אל כלי, כי עיקר הדין היא במ"ן של מנצפ"ך, שזה עולה כמנין מ"ם, ובה נגמר טהרתן של ישראל.

*

ובזה נבוא לבאר ענינו של אסתר והמן, כי גם אז התעורר למעלה מדת הדין מהפ"ר דינים של מנצפ"ך על ישראל, כפי מה שעלה במחשבה תחלה להתנהג בדין, עד שנחתם הגזירה להשמיד ולאבד וכו'. וזה בא על ידי המן, דמבואר בכתבי האר"י (פע"ח שער חנוכה ופורים פ"ו) דהמן היתה יניקתו מהגבורות של מ"ן דמנצפ"ך, ושמו מורה עליו, דאות ה' מורה על ה' גבורות, ואותיות מ"ן מורה על ב' הראשונים היותר קשות, וזרש אשתו מן צ' דמנצפ"ך, וחכמיו מן פ"ך דמנצפ"ך ע"כ. (עיין בני יששכר אדר ד-ה).

ונראה דלכן הוצרכה אסתר למשתה שני ימים, כי בהיות שיניקת המן היא מב' אותיות, הוצרכה יום אחד להמתיק בהמשתה האות מ' שיש בה נ"ו דינים, ושוב ביום השני להמתיק האות נ' שיש בה נ"ו דינים. ואמרו חז"ל (ב"ר ג-ה) ויקרא אלקים לאור יום (בראשית א-ה), אלו מעשיהן של צדיקים ע"ש. ונרמז בזה כי הדינים הם ממספר נ"ו, ומעשיהן של צדיקים להאירם ולעשות ממנו יו"ם שעולה גם כן מספר נ"ו. ולכן הוצרכה אסתר לשני פעמים יו"ם, להמתיק השתי גבורות שהם יניקתן של המן. ולכן זרעם של עמלק למדים ליפול למחר, שצריכין להכנעתם שני ימים כנגד השני אותיות מהגבורות, שהם נמתקים במספר יו"ם. ולכן גם במחיית המן ביקשה אסתר לשני ימים, ינתן גם מחר ליהודים אשר בשושן, וכמו כן לעומת זה ימי שמחת פורים הם שני ימים, שיתעורר בכל שנה ישועתן של ישראל להמתיק השני אותיות של מנצפ"ך. [ונראה עוד דההמתקה היא גם בשם יב"ק, וכמבואר בהאר"י (שער הכוונות פיטום הקטורת דרוש א) שיוצא מהראשי תיבות יענך ה' ביום צרה (תהלים כ-ב), וגם יעננו ביום קיראנו (שם כ"ג) ע"ש. כי כל גבורה הוא מספר נ"ו, ושני גבורות הם מספר יב"ק].

ולכן אחר המשתה ביום הראשון נמתק כבר אחד מהחמש גבורות של המן, ונעשה מן הנ"ו דינים יו"ם.

ושתפה למדת הדין, היינו דכתיב (ב-ד) ביום עשות ה' אלקים ארץ ושמים (ב"ר יב-ט) ע"כ. ואם כן בתחלת הבריאה שעלה במחשבה לברוא במדת הדין, היה הכוונה לברוא באותיות מנצפ"ך, פ"ר דינים, שתהא ההנהגה בדין גמור. אמנם ראה שאין העולם מתקיים, שיתף מדת הרחמים לדין, היינו שהוסיף א' לכל גבורה להמתיקה, ולחמש גבורות ממנצפ"ך ניתוסף ה'. וזהו הכוונה שהעולם נברא בה"א, שקודם הבריאה עלה במחשבה לבראותו בדין, אבל שוב בראם בה', שהקדים מדת הרחמים ושתפה למדת הדין. וזהו כוונת הכתוב 'אלה תולדות השמים והארץ בהבראם', בה' בראם, שהוסיף על הפ"ר דינים להמתיקם שיהא ממוזג ברחמים, 'ביום עשות הוי"ה אלקים ארץ ושמים', שנברא גם ברחמים של שם הוי"ה, ולא כמו שעלה במחשבה תחלה, בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ.

*

והנה מצינו בגמרא (מנחות כ"ט) שהראה ה' למשה את רבי עקיבא שהיו שוקלין בשרו במקולין, אמר לפניו רבונו של עולם זו תורה וזו שכרה, אמר לו שתוק כך עלה במחשבה לפני ע"כ. ופירש בשל"ה (פ' בראשית תורה אור אות ט) כי הצדיקים הקב"ה מדקדק עמהם כחוט השערה (בבא קמא ג), מפני שהם נידונים כפי מה שעלה במחשבה תחלה לברוא העולם בדין. וזהו שאמר ה' כך עלה 'במחשבה' לפני, היינו לפני הבריאה בפועל, עלה במחשבה להתנהג בדין, ומדה זו נשאר בצדיקים ע"ש.

ואם כן בכל פעם שמתעורר למטה מדת הדין הקשה, היינו שאז מתנהג ה' כפי מה שעלה במחשבה תחלה לברוא בדין. וכאשר חטאו ישראל בעגל, ונתעורר מדת הדין עד כלייה, ועתה הניחה לי ויחר אפי בהם ואכלם (שמות לב-ג), אשר זה מתהווה מהפ"ר דינים של מנצפ"ך, על כן באה התיקון להמתיק הדינים בפר"ה אדומה דייקא, ולא בפ"ר, שיתוסף האות ה' להפ"ר דינים, וכפי מה שהיה בתחלת הבריאה שעלה במחשבה לברוא בדין, ובסופו בה"א בראם, שהמתיק הדינים באות ה'. והנה צבע אדום מסטרא דגבורה (הקדמת תיקוני זוה"ק י), ואדומה תמימה היא תוקף הדינים, ונמתקה בפר"ה, שניתוסף האות ה' להפ"ר דינים. [ונתעוררתי דאדומ"ה עולה מספר נ"ו, שכל גבורה היא במספר זה, והפר"ה ממתיק את האדומה].

ובזה המצוה לשרוף את הפרה, ושרף את הפרה, ולעשות ממנה אפר. ויש לרמז דאיתא במדרש (ויק"ר כ"ג) דבראש השנה הקב"ה יושב ועולה לכסא דין, מאי טעמא, עלה אלקים בתרועה (תהלים מז-ה), ובשעה שישראל נוטלין את שופרותיהן ותוקעין לפני הקב"ה, עומד מכסא הדין ויושב בכסא רחמים, דכתיב ה' בקול שופר, ומתמלא עליהם רחמים, והופך עליהם מדת הדין לרחמים ע"כ. ואיתא בכתבי האר"י ז"ל (שער הכוונות דרוש ז) דהשופר מבטל

ואם כן בנתינת השקלים נתעורר למעלה פדיון נפשם, להמתיק הגבורות במחצית השקל, ק"ס שעורות מנין מי"ם וי"ן, והוא מנין כס"ף. ובוה המשיכו תלייתו של המן על הע"ץ שעולה כמנין כס"ף. וזהו שנרמו בדברי אחשוורוש הכס"ף נתון לך, הע"ץ נתון לך, שבזכות הכס"ף של ישראל, המחצית השקל שעולה ק"ס, בזה נתון לך הע"ץ, שיגרום תלייתו על העץ.

והנה במחשבה עלה לפניו יתברך שמו שיברא העולם במדת הדין, אבל כאשר באה לכלל העשיה בפועל, שבעשרה מאמרות נברא העולם (אבות ה-א), היה זה כבר בשיתוף מדת הרחמים, ביום עשות הוי"ה אלקים ארץ ושמים, ואם כן במחשבה היה דין ובאמירה היה כבר מדת הרחמים. וזהו שדייקו גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם שעתיד המן לשקול שקלים על ישראל, כי המן שורש הדינים ממנצפ"ך, אבל בהיות שבאמירה נברא העולם, ואז כבר שיתף מדת הרחמים, על כן הקדים שקליהם לשקליו, מחצית השקל, לעורר בזה הרחמים של פדיון נפשם של ישראל.

*

ובזה יש לומר עוד, כי הלא אחשוורוש היה בדומה ברשעתו כהמן, וכמבואר בגמרא (מגילה יד.) שאמר הכסף נתון לך והעם לעשות בו כטוב בעיניך, כמשל בעל החריץ והתל. ולכן היה אחשוורוש מלך פר"ס, אותיות פ"ר ס', ששורשו דין מפ"ר דינים, ויש סמיכה באות סמ"ך, שסומך ה' לכל הנופלים, ולב מלכים ושרים ביד ה'. אבל בישועתן של ישראל נעשה מזה ספ"ר, שהקדים ה' הסמיכה מתחלה, שלא הכה ישראל עד אחר שברא הרפואה מתחלה, ורק אחר שבאה אסתר לבית המלך גדל המלך אחשוורוש את המן, שהקדים הסמיכה קודם שנתעורר הפ"ר דינים.

וזהו שאמר הכתוב, 'זבבואה לפני המלך', שכאשר אסתר נכנסה לפני מלך מלכי המלכים להתחנן על עמה, נתקבלה תפלתה לפני ה', 'אמר עם הספר', שאמר ה' עם הספ"ר, נרמו הסמיכה קודם להמכה, 'ישוב מחשבתו הרעה אשר חשב על היהודים', שלא יתעוררו הדינים כפי מה שעלה במחשבה מתחלה, אלא כפי האמירה שהיה ברחמים, ויתחלף הדין 'על ראשו' של המן, ותלו אותו על העץ, שהקדים שקליהם לשקליו, ומכס"ף השקלים נתהוה הע"ץ של המן, זה לעומת זה.

ולכן נאמר אחר המשתה, ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב (ה-ט), שיצא המן ביום, שמח 'טוב לב' בגימטריא נ"ז, שנמתקו הדינים שהיה יונק מהם, שנעשה מהנ"ו דינים יו"ם, וניתוסף עליהם אלופו של עולם להיות נ"ז. – ושוב ביום השני נמתק גם האות נ"ן, שיש בזה גם נפילה כמו שנתבאר לעיל, ולכן אז המן 'נופל' על ה'מטה' אשר אסתר עליה (ז-ח), שזה עולה מספר נ"ז (עם האותיות), ונתבטל בזה כחו של המן, ויאמר המלך תלוהו עליו.

והנה ההמתקה של הדינים הם משם א"ל הוי"ה שעולה מספר נ"ז, א"ל הוי"ה ויאר לינו כנ"ל. ולכן התפללה אסתר, למנצח על אילת השחר, א"לי א"לי למה עזבתני, שלא עלתה עדיין בידה לעורר לבטל הדינים בשם א"ל. ואלקי אקרא 'יומם' ולא תענה, כי שורשו של המן היא משתי גבורות, שני פעמים נ"ו, ויש להפכם לשני פעמים יו"ם, ואלקי אקרא 'יומם' ולא תענה. ובתפלתה זכתה להפך הדין לרחמים לישועתן של ישראל.

ולכן קראו לימים האלה פורי"ם, שיש בזה אותיות פ"ר יו"ם, לרמוז שהפ"ר דינים שהם משולבות מהחמש גבורות שעולה נ"ו, זכו ישראל להפך הדינים ליו"ם, וליהודים היתה אורה (ה-טו), ויקרא אלקים לאור יו"ם, שנמתקו הדינים. ולכן נכתב במגילה חמשה פעמים פורים, שהחמש גבורות נתהפכו לאורה ויום.

*

ובזה יתבאר מה שמפלתו של המן היתה על ידי העץ, וזה נתהוה על ידי שהקדים ה' שקליהם לשקליו. והוא על פי מה שכתוב בבני יששכר (אדר ב-ה) דמצות מחצית השקל היא ליתן איש כופר נפשו לה', סוד פדיון נפש הנמסר ממקובלים הקדמונים (עיין רגל ישרה ערך פדיון) לעשות פדיון נפש במנין ק"ס מטבעות מנין כס"ף, ומנין כי האדם ע"ץ השדה (דברים כ-ט). והוא סוד חשבון השם הנכבד, י' פעמים ה', ה' פעמים י', ו' פעמים ה', ה' פעמים ו', בחשבון הזה שם הוי"ה במספר ק"ס. וזהו הנרמו במצוה ליתן לצורך הקרבנות כופר נפשו לה' מחצית השקל, הנה מחצית השקל של תורה היא ק"ס שעורות כנודע (רמב"ם שקלים א-ה), והנה ק"ס הוא גם כן מספר מי"ם (חסד) יי"ן (גבורה) (זוה"ק ח"ג לט.). אין מברכין על היין עד שיתן לתוכו מים (ברכות ג.), על כן גם ביינות שלנו שאינם חזקים, החיוב ליתן לתוכו מים, כדי לערב החסדים והגבורות ביחד וכו' ע"ש. [ולכן כאשר מערבין יין במים נקרא יין מזוג, שעולה מספר נ"ו, שנמתקו הדינים שהם במספר נ"ו].

מוה"ר ר' יוסף הכהן רובין הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בתו למול טוב	מוה"ר ר' פנחס דוד בראדי הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בנו למול טוב	מוה"ר ר' הלל פישמאן הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בנו למול טוב	מוה"ר ר' סיני ווייס הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בתו למול טוב	מוה"ר ר' יוסף הערשל בראדי הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בנו למול טוב	מוה"ר ר' לוי יצחק לינדנער הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהכנס בנו לעול התורה והמצות
מוה"ר ר' אליעזר ברוך פריעד הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו באירוסיו בנו למול טוב	מוה"ר ר' צבי פשערהאפפער הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בנו למול טוב	מוה"ר ר' שלמה צבי זינגער הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהכנס בנו לעול התורה והמצות	מוה"ר ר' ישראל שטראהלי הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בנו למול טוב	מוה"ר ר' שמואל יוסף מאנדל הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהכנס בנו לעול התורה והמצות	מוה"ר ר' יואל ברא"ש פייערווערקער הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהכנס בנו לעול התורה והמצות